

In de portrettenserie De Estafette laat de krant zich van gesprek naar gesprek sturen. Iedere week geeft de geïnterviewde het estafettestokje door aan iemand anders met een bijzonder verhaal.

Lodewijk Reehorst met een van zijn vondsten.

FOTO STUDIO 2 MEDIA/GWENDELYN LUIJK

Moderne mammoetjager speurt naar botten

Velserbroek ■ Lodewijk Reehorst is een hedendaagse 'mammoetjager'. Gewapend met een hark en een scherpe blik speurt de Velsbroeker de Hollandse stranden af op zoek naar dierlijke resten uit de prehistorie. Zijn collectie bevat ruim vijfhonderd zelf gevonden botten en tanden.

„Kijk hier, het opperarmbeen van een otter. Die vind je niet vaak. Gewoon van het strand opgeraapt.” Ongeveer een keer per week gaat de hobby-paleontoloog naar het IJmuiden strand. Hij vond er onder meer botten van edelherten, zoals hoeven, schouderbladen en een paar kiezen. Afkomstig uit het vroege Holoceen en dus zo'n zeventig tot negenduizend jaar oud.

Botten en tanden belanden op twee manieren op het strand. Of ze zijn meegevoerd met de stroming, of ze lagen al in het zand maar zijn door wind en het wegspoelen van zandkorrels deels bloot komen te liggen.

„Door het verlengen van de pier in de jaren zestig, is het IJmuidense strand een soort natuurlijk vangnet geworden”, vertelt Lodewijk. „Ik zoek vooral in de buurt van schelpenbanken, omdat daar veel wordt afgezet door de zee. Als je goed kijkt, kun je de botten op het blote oog zien liggen.”

Veel graafwerk is er niet nodig om de hobby uit te oefenen. Een scherpe blik en oog voor detail zijn des te belangrijker. De botten, of

delen daarvan, zijn op het strand namelijk maar moeilijk van drijf-hout te onderscheiden. „Bot heeft op het strand, net als hout, een donkere kleur. Maar het verschil is makkelijk te testen. Vochtig hout is makkelijk in te drukken en voelt ruw aan. Bot is hard en glad.” Als Lodewijk een veelbelovend voorwerp ziet, prikt hij er daarom eerst even in met de steel van zijn hark. „Als het meegeeft, kan ik me de moeite van het bukken besparen.”

Haaientanden

De interesse in de natuur zat er bij Lodewijk al jong in. Een jaar of acht was hij. Met zijn zus en moeder ging hij haaientanden zoeken in Zeeland. „Het zwarte goud,

wordt dat ook wel genoemd. Hele gezinnen zag je daar met een zeefje in de weer.” Later nam zijn interesse in sport – korfbal en voetbal – het een tijdlang over van zijn fascinatie voor de natuur, maar omstreets zijn veertigste pakte hij zijn oude hobby weer op. „Het begon met het oprapen van schelpen op het strand. Ik werd lid van een geologievereniging en later ook van de Werkgroep Pleistocene Zoogdieren. Inmiddels hebben de botten bij mij de overhand gekregen. Die 'schelpenmensen' zijn behoorlijk kritisch. Zit er één streepje meer op een slakkenhuis, dan is het gelijk een andere soort. Botten vind ik makkelijker. Je weet welke soorten er in de regio geleefd

hebben en zoveel botten heeft een dier nou ook weer niet – een mens heeft er maar 230 – dus als je iets vindt, is de keuze beperkt.” Op dit moment is Lodewijk bezig een tabel te schrijven om botten te determineren. De technisch onderwijs assistent van het Gymnasium Felisenum is van plan de tabel op school te gebruiken in de lessen. Aan de vorm van het bot kan Lodewijk zien bij welk dier het hoorde. „Al heb ik ook een heel klein halswerveltje waarvan ik nog altijd geen idee heb van welk dier het is. Niemand kan het me vertellen en het lijkt op niks in de collecties van andere verzamelaars. Wie weet kom ik er op een dag nog eens achter.”

Wat hij van het strand meeneemt, moet eerst worden ontzilt. Daarvoor moet het drie weken lang dagelijks in vers water worden gelegd om het zout eraf te spoelen. „Als het water verdampt maar het zout blijft zitten, heb je kans dat een bot na verloop van tijd gewoon uit elkaar spat”, zegt hij. Na het ontzilt behandeld Lodewijk zijn vondsten met kunststofslijm om ze netjes te houden.

Pronkstukken

De pronkstukken uit zijn collectie worden gevormd door het opperarmbeen van de otter, een kies van een jonge wolharige neushoorn en twee volledige mammoetkiezen, gevonden bij de Zandmotor, een

stuk opgespoten strand tussen Hoek van Holland en Kijkduin in. Daar zoekt hij eens in de maand. „Ik heb er ooit op één dag dertig verschillende items gevonden. Met een rugzak en twee boodschappentassen vol ging ik het strand weer af. Er was nog een hond die er met één van mijn botten vandoor ging ook.”

Juichen

De mammoetkiezen hebben ongeveer de grootte van een golfbal. „Ik heb wel even op het strand staan juichen toen ik die vond.” Deze kiezen zijn afkomstig van een heel jong dier. Liefst zou Lodewijk nog eens een kies van een volwassen mammoet vinden. Met zijn handen

geeft hij het formaat van een voetbal aan. „Die zijn ongeveer zo groot en wegen een kilo of vijf. Ik heb er wel één in mijn verzameling, maar die is gekocht. Ik zou ook nog wel een stukje nijlpaard willen vinden.”

De hele verzameling, gevonden en gekocht, beslaat ongeveer duizend botten en botfragmenten. De financiële waarde daarvan is overigens niet groot. „Een tand van sabeltandtijger, zoals laatst op de Maasvlakte is gevonden, is van belang voor de wetenschap. Mijn verzameling is dat niet. Het gaat mij gewoon om de thrill van het zoeken.”

Gwendelyn Luijk

i

Paspoort

Naam: Lodewijk Reehorst
Leeftijd: 59 jaar
Is: Hobby-paleontoloog
Geeft het estafettestokje door aan: Benicio Leons

„Op één dag vond ik dertig verschillende items

„Bot heeft op het strand een donkere kleur, net als hout